

Merel van Groningen

En plotseling ben je van hem

Voor het eerst sinds we vriendinnen waren, gingen Anne en ik na schooltijd niet naar de paarden. We zouden naar iemand toe gaan die vier honden had. Vier onwijs gave honden, zei Anne.

Het was ongeveer vijftien minuten fietsen vanuit school. Anne praatte honderduit over de honden, twee grote en twee puppy's. De jongen van wie ze waren had niet zo veel tijd om ze uit te laten, maar de honden hadden wel veel beweging nodig. Wat raar, dacht ik, vier honden en dan geen tijd hebben om ze uit te laten.

'Merel, je mag het aan niemand doorvertellen, hoor,' rattede Anne intussen verder, 'maar eigenlijk ben ik een beetje verliefd op die jongen.'

'Oké,' antwoordde ik, 'maar waarom doe je daar zo geheimzinnig over?'

Plotseling was het stil. Anne keek voor zich uit en zweeg.

'Anne, nu moet je ook de rest van het verhaal vertellen,' zei ik. Even keek ze naar me alsof ze zich schaamde en ze lachte verontschuldigend, maar ze bleef zwijgen.

'Oké, dan vertel je het niet!'

Het laatste eindje fietsten we in stilte, allebei verzonken in onze eigen gedachten. Ik brandde van nieuwsgierigheid,

maar vond dat ze het zelf moest vertellen.

Toen we aankwamen in een klein straatje zei ze: 'Hier is het.' Ze stapte van haar fiets af. Ik volgde haar voorbeeld en ging naast onze fietsen staan. 'Als straks een vrouw of een kindje opendoet, moet je niet schrikken,' zei Anne zachtjes.

'Hoezo, een vrouw of een kind?' vroeg ik verbaasd.

Anne bloosde en keek de andere kant op.

'Anne! Doe nou normaal, nu moet je het me vertellen.' Ik kon me niet meer inhouden en mijn nieuwsgierigheid won het van mijn geduld.

'Oké,' antwoordde ze, 'maar je mag het tegen niemand zeggen, ook niet tegen hem.'

'Wat dan?' vroeg ik ongeduldig. 'Dat je verliefd bent op hem? Daar is toch niks mis mee? Anne! Je verzwijgt iets voor me en nu wil ik het weten ook!'

We legden onze fietsen neer en gingen op het gras zitten. Niet dat het nou zulk lekker weer was – het was tentlotte net april – maar Anne zou nu haar geheim vertellen, over de jongen en de vier honden. Dezelfde jongen die mijn leven binnen een half jaar kapot zou maken. Niet alleen mijn eigen leven, maar ook het leven van een moeder met een vijftienjarige dochter. Mijn moeder.

‘Morgen kom je eerst uit school je agenda laten zien!’ zei mijn stiefvader.

‘Ja-ha!’ snauwde ik, ‘jullie ook altijd met dat gezeur, doe niet zo kinderachtig.’

‘Je hebt het er zelf naar gemaakt, we hadden een afspraak,’ riep hij me na toen ik de deur van mijn kamer achter me dichtgooide.

Ja, die afspraak, die was nog kinderachtiger dan alle stomme regels in huis. Na school moest ik meteen naar huis om mijn agenda te laten controleren met daarin het huiswerk voor de volgende dag, ondertekend door mijn mentor. Pas als ik mijn huiswerk af had, mocht ik nog even naar Anne. Maar alleen als ik geluk had, want om zes uur moest ik weer thuis zijn. Als ik om zes uur niet thuis was, mocht ik na het eten niet meer naar buiten. Wat een regels, ik was toch verdorie al vijftien en geen kind meer!

‘Begin nu maar aan je huiswerk voor morgen,’ zei mijn stiefvader nog door de dichte deur. Ik wist dat het geen zin had om ertegen in te gaan. Ik zou vanaf morgen gewoon huiswerk in mijn agenda zetten van de vorige week, en ondertekenen met een nagemaakte handtekening van mijn mentor, bedacht ik. Alsof school trouwens zo veel zin had.

Ik zou toch blijven zitten. Ik kon beter mijn tijd aan leukere dingen besteden.

Ik zette een plaat van Michael Jackson op, plofte op mijn bed en dacht aan Anne. De volgende dag, nadat ik mijn agenda thuis zou laten controleren, zou ik eindelijk de honden en die jongen ontmoeten op wie Anne verliefd was geworden. Nadat Anne haar geheim had onthuld, was er geen tijd meer geweest om naar die jongen te gaan, omdat ik om zes uur thuis moest zijn. En uiteindelijk kwam ik pas om kwart over zes thuis, met als gevolg dat ik de hele avond op mijn bed moest blijven hangen. Mijn moeder zei altijd dat ze ongerust was als ik later thuiskwam. Waar ze zich druk om maakte. Het was maar een kwartiertje!

Eigenlijk, nu ik nadacht over de situatie thuis, kwam ik tot de conclusie dat het helemaal niet gezellig was. Toen mijn stiefvader twee jaar daarvoor in huis was gekomen, nadat mijn ouders waren gescheiden, had hij allemaal kinderachtige regels bedacht waar ik me aan moest houden. Gek werd ik ervan. Toen mijn ouders nog bij elkaar waren, werd er nooit moeilijk gedaan. Nu werd ik gek van al die regels. Tja, en aan mijn vader had ik tegenwoordig ook niks meer. Die had het veel te druk met zijn nieuwe vrouw en kindje. Ik had wel bij hem gewoond, eventjes, tot hij een nieuwe vriendin kreeg. Toen kreeg ik ineens slaappillen 's avonds, zodat hij zeker wist dat ze niet gestoord zouden worden. Hij liep alleen maar te snauwen en te katten, dus daar kon ik niet blijven. Ik ging toen toch maar terug naar mijn moeder en broertje, ook al was mijn stiefvader intussen bij hen ingetrokken. Sindsdien had ik helemaal geen contact meer met mijn vader gehad. Hij vond zijn nieuwe gezin zeker leuker.

De enige plekken waar het lekker rustig was, was op mijn kamer met mijn muziek hard aan, en bij de paarden, waar ik na school vaak met Anne heen ging. Maar de volgende dag zou een heel andere dag worden.

Nu ik Annes geheim wist, moest ik toegeven dat het geen makkelijke verliefdheid was. Het probleem was dat die jongen al zesentwintig was. Dat was maar liefst elf jaar ouder dan wij. Hij had nog jonge kinderen, was gescheiden van zijn vrouw en woonde samen met zijn vriendin Karin. Dat hij vader was, vond Anne niet zo'n probleem, maar dat hij samenwoonde... dat was dus wel een bezwaar.

'Karin zit in de verpleging,' had Anne verteld, 'dus als ze avonddienst heeft, nodigt Mike ons wel uit om binnen te komen. Als ze thuis is, geeft Mike meestal gewoon de honden mee en blijven we buiten staan.'

Het werd me nu allemaal een beetje duidelijker. Anne, Anne, dacht ik. Waarom moet je nou juist verliefd worden op een jongen die elf jaar ouder is dan jij, een gescheiden vader bovendien? Nou ja, ik zal wel zien wat voor honden we gaan uitlaten morgen. En, nog belangrijker, hoe Mike eruitziet. Met die gedachte viel ik in slaap.

Na een kort dagje op school liep ik om tien over twee het fietsenhok in om mijn fiets te pakken. Anne wachtte me op.

‘Ga je vanmiddag nog mee naar Mike?’

‘Tuurlijk, ik wil die jongen nu wel eens zien. Ga je dan eerst even mee naar mijn huis om mijn agenda te laten zien aan mijn moeder?’ antwoordde ik. ‘Je weet wat de regels bij mij thuis zijn.’

‘Oké,’ zei ze, ‘hoe laat moet je dan ook alweer thuis zijn?’

‘Om zes uur moet ik eten, dus ook thuis zijn.’

‘Mooi,’ zei Anne lachend, ‘dan hebben we de hele middag de tijd om met de honden naar het park te gaan. Als Karin aan het werk is, kunnen we ook nog even met Mike wat drinken.’

‘Oké, dan gaan we nu naar mijn moeder. Daarna gaan we meteen door naar jouw Mike,’ zei ik.

Gelukkig trapte mijn moeder in de vervalste handtekening in mijn agenda. Het huiswerk voor de volgende dag had ik al gedaan, dus waren we al snel bij Mikes huis. We belden aan en vol spanning wachtten we af wie er open zou doen, Mike of Karin.

De deur ging open en er verscheen een Grote Jongen in

de deuropening. Ik schatte hem op een meter of twee, misschien iets minder. Zijn gespierde, brede bovenlijf tekende goed af in het strakke t-shirt dat hij aanhad boven een spijkerbroek. Op zijn armen stonden verschillende tatoeages. Eigenlijk te veel om een idee te krijgen van wat er nou allemaal op stond. Zijn gezicht was vrolijk, maar niet bijzonder. Hij had gewoon blond haar en een klein snorretje. In zijn mondhoek zat een sigaret geklemd.

De sigaret verschoof naar zijn tanden en een zware stem zei: 'Hallo, dames. Komen jullie voor de honden of voor mij?'

Anne giechelde een beetje nerveus, terwijl ik niet goed wist waar ik kijken moest. Ik voelde hoe Mike mij van top tot teen opnam. Wat moest hij van mij? Het leek wel alsof ik gekeurd werd. Nou ja, als ik dan maar goedgekeurd werd, dacht ik stoer, want eigenlijk voelde ik me best wel gevleid.

'We komen voor de honden,' zei Anne.

Mike liep naar achteren en kwam terug met vier honden aan de lijn.

'Jeetje, weet je wel zeker dat dat lukt, Anne? Straks trekken ze me omver en word ik over de grond meegesleurd,' zei ik.

'Nou, dat komt goed uit,' zei Mike, 'Karin gaat zo naar haar werk, dan verzorg ik je kapotte knieën wel.'

Ik wist even niets te zeggen. Was dit nou een grapje? Een beetje van mijn stuk gebracht liep ik met Anne mee naar het park.

'En, wat vond je nou van hem?' vroeg Anne onderweg naar het park.

‘Wil je een eerlijk antwoord?’

‘Natuurlijk! Laten we even op een bankje gaan zitten.’

Ik liep achter Anne aan en liet me naast haar op het bankje vallen. De honden liepen los en brachten om beurten een stok naar ons terug. Ik gooide een stok zo ver mogelijk weg en een van de honden rende erachteraan.

‘Hij lijkt mij een beetje tuig,’ zei ik voorzichtig. Anne vertrok geen spier en keek recht voor zich uit.

‘Alleen omdat hij tattoos heeft zeker?’ zei ze.

‘Niet waar. Er is gewoon iets met zijn uitstraling, zijn opmerkingen. Er klopt iets niet, Anne. Het is net of hij blij is dat zijn vriendin gaat werken zodat hij een beetje kan sjansen met een paar meiden die dan ook nog eens toevallig zijn honden uitlaten. Ik weet niet wat, maar er is iets. Waarom is hij eigenlijk gescheiden van zijn vrouw, weet je dat? En waarom wonen de kinderen bij hun vader en niet bij hun moeder? Vind je dat niet raar dan?’

Anne was even stil. Ze leek na te denken over wat ik gezegd had. Toen keek ze me aan. ‘Over zijn vrouw doen de wildste verhalen de ronde. Je moet er maar niet over beginnen tegen Mike, want dan wordt hij erg boos, heb ik begrepen,’ zei ze.

‘Wat voor verhalen dan? Vertel eens, nu word ik nieuwsgierig,’ zei ik opgewonden. Want eigenlijk vond ik die Mike wel heel spannend. Ik vond het gewoon een spannend avontuur.

‘Ze is gewoon niet te vertrouwen. En ze gaat met iedereen naar bed,’ zei Anne opeens.

Dat liet ik even op me inwerken. Die Anne, die was niet op zomaar iemand verliefd geworden! Deze jongen was wel heel anders dan iedereen die ik kende.

De volgende weken gingen Anne en ik meteen na school naar Mike. Soms lieten we de honden uit en soms gingen we gewoon voor de gezelligheid wat drinken, maar alleen als Karin moest werken. Heel af en toe was Karin thuis. Dan deed zij open en gaf ons de honden mee. Ze zei vaak hoe blij ze was dat wij zoveel met de honden deden. Het was voor haar erg druk met drie kleine kinderen en een zware baan in de verpleging.

Eigenlijk vond ik Karin best aardig. Alleen als ze uit haar werk kwam, was ze meestal geïrriteerd. Ze mopperde dan tegen Mike: 'Zitten die meiden alweer hier, zeker wel erg gezellig als ik er niet ben.' En dan deed ze net of we er niet waren. Eigenlijk wel te begrijpen, vond ik, want Mike zat alleen maar een beetje te dollen terwijl Karin zich meteen ontfermde over de kinderen. Mike keek niet naar ze om.

Terwijl ik het met een hoop dingen niet eens was, wekte Mike ook een heleboel nieuwsgierigheid bij me op. 'Als je het thuis niet meer kunt uithouden, kun je altijd een beroep op mij doen, ik zal je altijd proberen te helpen,' zei hij vaak tegen me. Die woorden raakten me wel. Zo'n stoere jongen die mij wilde beschermen; dat had wel iets, vond ik.

De situatie werd niet beter thuis en er waren steeds

meer ruzies. Zo gebeurde het vaak dat ik thuis kwaad weg-
liep en uithuilde bij Mike, zonder dat Anne het wist. Ik had
het gevoel dat iemand me eindelijk begreep, en dat idee
troostte me. Als Karin thuiskwam bracht Mike me weer
naar huis, want hij vond dat mijn moeder niet lang in angst
moest zitten en moest weten waar ik was. Ik kreeg altijd
een zoen op mijn wang bij het afscheid. Daarna kostte het
me minder moeite om de ruzie met mijn moeder weer bij te
leggen.

‘Ben je niet verliefd op Mike aan het worden?’ vroeg Anne
me na verloop van tijd. Ik verzekerde haar dat dat niet
het geval was. Het was wel zo dat het huis van Mike een
beetje mijn veilige haven was geworden. Gelukkig begreep
Anne dat. Op school keken we samen de klok vooruit, om
zou gauw mogelijk naar Mike te kunnen. Dan was het de
vraag: was Karin thuis en gingen we met de honden weg, of
was ze aan het werk, en gingen we gezellig met Mike lol
maken?